

Párhuzamos figyelmeztetések – első సంఖ్యలు

Jézus Krisztus kinyilatkoztatása: Az emberiség számára adott végső figyelmeztetés megértése

Jeff Pippenger

2023-08-08

„Jézus Krisztus kinyilatkoztatása” akkor tárul fel Isten népe előtt, amikor „az idő közel van”. Az emberiségnek szóló végső figyelmeztető üzenet közvetlenül az emberi kegyelmi idő lezárulta előtt hangzik el, és ezt a végső üzenetet a Biblia több prófétai vonalon is ábrázolja. A Jelenések könyve tizennegyedik fejezetében ezt a végső figyelmeztető üzenetet három angyal jelképezi.

És láttam egy másik angyalt az ég közepén repülni, akinél az örökkévaló evangélium volt, hogy hirdesse a föld lakóinak, és minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek, nagy szóval ezt mondván: Féltétek Istent, és adjatok dicsőséget néki; mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait.

És egy másik angyal követte, ezt mondván: Elesett, elesett Babilon, ama nagy város, mert parázñaságának haragborából minden nemzetet megitatott.

És követte őket a harmadik angyal, nagy szóval mondván: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és felveszi annak bélyegét homlokára vagy kezére, az is inni fog az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett ki haragjának poharába; és gyötörtetni fog tűzzel és kénkövel a szent angyalok jelenlétében és a Bárány jelenlétében. És kínlásuk füstje felszáll örökön-örökké; és nincs nyugalomuk sem éjjel, sem nappal azoknak, akik imádják a fenevadat és annak képét, és bárkinek, aki felveszi nevének bélyegét. Itt van a szentek békességes tűrése; itt vannak azok, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét. Jelenések 14:6–12.

A Jelenések könyvének tizennyolcadik fejezetében ugyanez az üzenet hirdeti Babilon bukását.

És ezek után láttam egy másik angyalt alászállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt; és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől. És nagy erővel, hatalmas szóval kiáltott, mondván: Elesett, elesett a nagy Babilon, és ördögök lakhelyévé lett, és minden tisztátalan lélek tanyájává, és minden tisztátalan és gyűlöletes madár börtönévé. Mert az ő parázñasága haragjának borából ivott minden nemzet, és a föld királyai paráználkodtak vele, és a föld kalmárai meggazdagodtak az ő dobzódásának bőségéből. És hallottam más szózatot a mennyből, amely ezt mondta: Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és hogy ne kapjatok az ő csapásaiból. Mert bűnei az égig hatottak, és Isten megemlékezett az ő gonoszságairól. Jelenések 18:1–5.

A prófétai történelem vonala — vagy mondhatjuk úgy is, hogy azon események sorozata, amelyeket a tizennyolcadik fejezetben az a földet dicsőségével beragyogó angyal jelképez — azokat az eseményeket ábrázolja, amelyek az ítélet lezárulásához, a kegyelmi idő végéhez és a hét utolsó csapáshoz vezetnek. A tizennyolcadik fejezetben bemutatott prófétai történelem

„párhuzamosan” halad a tizennegyedik fejezet három angyala által ábrázolt prófétai történelem vonalával.

„Isten a Jelenések 14. fejezetének üzeneteit a prófécia vonalában jelölte ki helyükre, és munkájuknak nem szabad megszűnnie e föld történelmének lezárultáig. Az első és a második angyal üzenete ma is jelenvaló igazság, és párhuzamosan kell haladniuk azzal, amely ezután következik. A harmadik angyal hangos szóval hirdeti figyelmeztetését. »Ezek után« — mondta János — »láttam, hogy egy másik angyal szállt alá a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől.« Ebben a megvilágosításban mindhárom üzenet világossága egyesül.” The 1888 Materials, 803, 804.

A tizennegyedik fejezet három angyala, akik az ég közepén repülnek, egy világszéles üzenetet jelképez, amely a fenevad bélyegével és a kegyelmi idő lezárulásával végződik. A tizennyolcadik fejezetben az egész földet beragyogja annak az angyalnak a dicsősége, akinek üzenete szintén a kegyelmi idő lezárulásával végződik.

A tizennegyedik fejezetben három angyal által jelképesen ábrázolt üzenet, valamint a tizennyolcadik fejezetben alászálló angyal által szintén ábrázolt üzenet ugyanannak a figyelmeztető üzenetnek két szemléltetése. A Bibliában nincs semmi fölösleges, semmi elpazarolt. Az a tény, hogy János egynél több alkalommal is azonosítja ugyanazt az üzenetet, ezzel az üzenet fontosságát hangsúlyozza, és szemlélteti az isteni tanítási módszert, amely bibliai szabályként „ismétlés és kibővítés” néven ismert. A prófétai történelem két vonalának egybevetése olyan igazságokat tár fel, amelyeket egyik vonalban sem lehetne felismerni, ha azt a másik vonaltól elkülönítve vizsgálnánk. Ha ma ugyanannak az eseménynek két tanúját vinnék a bíróság elé tanúvallomásra, nagyon is lehetséges, hogy politikai vagy társadalmi ideológiájuk alapján egymásnak ellentmondó beszámolókat adnának. A bibliai tanúk esetében azonban nincs így: ők mindig egyetértenek, és ha úgy tűnik számodra, hogy nem értenek egyet, akkor valamit helytelenül szemlélsz.

A két szemléltetés, amelyet most vizsgálunk, ugyanaz a figyelmeztető üzenet, amelyet Malakiás könyve Illés próféta visszatéréseként ábrázol. Mindhárom üzenet a kegyelemidő lezárulta előtt érkezik meg — mert a mindhárom prófétai vonalban foglalt figyelmeztető üzenet nem csupán a kegyelemidő lezárulta előtt adatott, hanem a kegyelemidő lezárulta éppen e figyelmeztető üzenetek viszonyítási pontja, sőt, ha úgy tetszik, tárgya. Valójában, ha bármely figyelmeztető üzenetet bármely próféta hirdet vagy szemléltet, az ugyanaz a figyelmeztetés, mint a Jelenések könyve tizennegyedik és tizennyolcadik fejezete, valamint Malakiás Illés-prófécijája.

A próféciaának e három vonala könnyen párhuzamba állítható egymással. Mindamellet a bibliai próféciaában az információknak két elsődleges forrása van. Az egyik a világ végén kibontakozó események sorrendjének azonosítása. A másik információforrás a próféták tevékenységének szemléltetése, amely összefügg az eljövendő eseményeket felvázoló üzenettel.

Két szabály van, amelyet érdemes figyelembe venni ezekkel az eszmékkel kapcsolatban. Az első az, hogy valamennyi próféta a világ végéről szól, ahol a kegyelmi idő lezárul.

„Az ősi próféták mindegyike kevésbé a maga korának, mint inkább a miénknek szólt, úgyhogy prófétálásuk ránk nézve van érvényben. „Mindezek pedig példaképpen estek rajtok; megíratlak pedig a mi intézünkre, akikhez a világ vége elérkezett.” 1 Korinthus 10:11. „Akiknek megjelentetett, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgáltak azokkal, amik most hirdettetnek néktek azok által, akik a mennyből küldött Szent Lélek által prédikálták néktek az evangéliumot; amelyekbe angyalok vágyakoznak betekinteni.” 1 Péter 1:12....

„A Biblia e végső nemzedék számára halmozta fel és foglalta egybe kincseit. Az Ószövetség történelmének minden nagy eseménye és ünnepélyes ténye megismétlődött, és ismétlődik az egyházban ezekben az utolsó napokban.” Selected Messages, 3. könyv, 338–339.

A Biblia minden prófétai üzenete „érvényben van számunkra”, „akikre a világ végei érkeztek”. Ez a szabály, összefüggésben egy másik szabállyal, amely azonosítja azokat a „dolgokat”, amelyeket a Szentlélek „alakított ki”, „mind a prófécia adásában, mind” pedig „az ábrázolt eseményekben” is, megerősíti azt az állítást, hogy a prófécia kezdetén megjelenő prófétai események előképezik és párhuzamosan futnak bármely adott prófécia végén bekövetkező prófétai eseményekkel.

„Sokkal alaposabb tanulmányozására van szükség Isten igéjének; különösen Dániel és a Jelenések könyve érdemeljen olyan figyelmet, amilyenben munkánk történetében még soha nem részesült. Lehet, hogy némely vonatkozásban kevesebbet kell mondanunk a római hatalomról és a pápaságról; de rá kell irányítanunk a figyelmet arra, amit a próféták és az apostolok Isten Szentlelkének ihletése alatt írtak. A Szentlélek úgy formálta a dolgokat, mind a prófécia adásában, mind a bemutatott eseményekben, hogy arra tanítson: az emberi eszköz maradjon a háttérben, Krisztusban elrejtve, és a menny Ura, az Úr Isten és az Ő törvénye emeltessék fel. Olvassátok Dániel könyvét. Idézzétek fel pontról pontra az ott ábrázolt királyságok történetét.” Testimonies to Ministers, 112.

A „Szentlélek úgy formálta a dolgokat, mind a prófécia adásában, mind az ábrázolt eseményekben.” A „prófécia adásában és az ábrázolt eseményekben” a „dolgok” „úgy lettek formálva” a „Szentlélek” által, hogy mind „a prófécia adását”, mind „az ábrázolt eseményeket” ihletettként kell felismerni, és a világ végének prófétai szemléltetésére kell alkalmazni.

János Gábrieltől kapta a próféciát, és azt a parancsot, hogy írja le egy könyvbe, és küldje el a gyülekezeteknek. Ekkor éppen Róma üldözte; olyan száműzetésbe vetették, amely párhuzamba állítható azzal, amit a mai világ fekete börtönnek nevezne. Abban a történelmi helyzetben János éppoly elszigetelt volt az emberiségtől, mint bármely fogoly Guantánamo-öbölben.

János megjelöli, hogy a látomás akkor adatott neki, amikor a hetedik napi szombaton, az Úr napján istentiszteletet végzett.

Mert az embernek Fia a szombatnak is Ura. Máté 12:8.

Miközben a Lélekben imádta Istent, nagy szózatot hallott maga mögött.

Én, János, aki nektek is atyátokfia vagyok, és társatok a nyomorúságban, valamint Jézus Krisztus országában és békességes tűrésében, a Patmosznak nevezett szigeten voltam az Isten

beszédéért és Jézus Krisztus bizonyágtételéért. Lélekben voltam az Úr napján, és hátam mögül nagy szót hallottam, mintegy trombitaé, amely ezt mondta: Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó; és: Amit látsz, írd meg könyvben, és küldd el az Ázsiában levő hét gyülekezetnek: Efezusba, Szmirnába, Pergámumba, Tiatirába, Szárdiszba, Filadelfiába és Laodiceába. Jelenések 1:9–11.

Jánost környezete és az azonosított körülmények úgy írják le, mint olyat, akit azért üldöznek, mert a hetedik napi szombat imádója, de olyat is, akit azért üldöznek, mert hisz mind a Bibliában, mind Ellen White írásaiban, ami a „Jézus bizonyágtétele”. Nagy szózatot hall maga mögött, amelynek meglátására megfordul, és eközben a világ végén élő hetednapi adventistát jelképezi, aki maga mögött egy hangot hall, amely ezt mondja: „ez az út, ezen járjatok.”

A prófécia minden vonala párhuzamosan fut a világ végén.

„A Jelenések könyvében a Biblia összes könyve találkozik és végződik.” Az apostolok története, 585.

Minden próféta, aki egy mögötte hallható hangot hall, összhangban áll Jánossal abban a szemléltetésben, amely Isten népét ábrázolja a világ végén. János egy mögötte hallható hangot hallott, amely utasításokat adott neki. Ézsaiás is hallott egy oktató hangot.

Ezért az Úr vár, hogy kegyelmes lehessen hozzátok, és ezért felmagasztaltatik, hogy irgalmazhasson nektek; mert az Úr az ítélet Istene: boldogok mindazok, akik őrá várnak.

Mert a nép Sionban fog lakni, Jeruzsálemben; nem sírsz többé; bizony kegyelmes lesz hozzád kiáltásod szavára; mihelyt meghallja, felel neked. És ha az Úr a nyomorúság kenyerét és a szenvedés vizét adja is nektek, tanítóid többé nem rejtőznek el, hanem szemeid meglátják tanítóidat; és füleid szózatot hallanak majd mögötted, amely ezt mondja: Ez az út, ezen járjatok, akár jobbra tértek, akár balra. Ézsaiás 30:18–21.

Isten maradék népe hall egy mögöttük szóló hangot, amely megjelöli, melyik úton kell járniuk. Ezt követően el kell dönteniük, hogy hallgatnak-e rá, vagy nem hallgatnak. A János és Ézsaiás által jelképezett emberek a világ végén élő emberek, akik az Úrra várnak, miközben Ő késlekedik; Ézsaiás pedig tudatja velünk, hogy azért késlekedik, mert Ő az ítélet Istene. A millerita történelem 1798-ban kezdődő kezdetétől egészen az adventizmus kegyelemidejének a vasárnapi törvénynél bekövetkező lezárultáig Isten a mennyei szentélyben viszi véghez az ítéletet. Az ígéret az, hogy azok, akik az ítélet ideje alatt az Úrra várnak, áldottak lesznek.

Isten azon népe, amely áldott a várakozásért, a tíz szűzről szóló példázatban azokkal a szűzekkel van jelképezve, akik a Vőlegényre várnak. Mind a tízen elaludtak, majd éjfélkor olyan válság következik be, amely az alvó szűzeket két osztályra választja szét. Az egyik osztály meghallott egy mögöttük szóló hangot, és megfordult, hogy lássa a hangot, amely útmutatást adott nekik arra nézve, melyik úton kell továbbhaladniuk; a másik osztály pedig nem volt hajlandó megfordulni és meghallani a hangot — annak ellenére, hogy a Jelenések könyvében végighúzódozó üzenet ez: „Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.”

„Máté 25 tíz szűzről szóló példázata szintén a adventista nép tapasztalatát szemlélteti.” The Great Controversy, 393.

János az advent népét jelképezi, amely a múlthoz fordul, hogy megértse a jövőt. Amikor „egy szót hallanak maguk mögött”, miként János is, az a szó magában foglalja az Ézsaiás bizonyágtételében adott útmutatást is ugyanezen eseményről. Ézsaiás útmutatása ez volt: „ez az út, ezen járjatok, ha jobbra és ha balra tértek.” A Dániel tizenkettedik fejezetében szereplő bölcs szüzek megértik a tudás megsokasodását a világ végén, mert „fel s alá futkostak” az Igében, hogy megértsék az életadó tudást, amely fel lett nyitva.

Te pedig, ó, Dániel, zárd be e szavakat, és pecsételd le a könyvet a vég idejéig: sokan ide-oda járnak majd, és megsokasodik az ismeret. Dániel 12:4.

Azok a próféták, akiket most vizsgálunk, a Hetednap Adventistákat jelképezik a történelemnek abban a szakaszában, amikor az ítélet befejezéséhez közeledik, és a kegyelmi idő lezárul. Azok, akiket a bölcs szüzek jelképeznek, egy hátuk mögül szóló hangot hallanak, amely ezt mondja: ez az út, ezen járjatok; és Ő megígéri, hogy vezetni fogja őket az ösvényen, amikor balra vagy jobbra térnek. Az „ide-oda futkosás”, amelyet a bölcs szüzek tesznek, amikor a könyv felnyitnak, a Biblia tanulmányozásának jelképe. A természet arra tanít bennünket, hogy ahhoz, hogy valaki fusson, előbb meg kell tanulnia járni, és Ézsaiás bizonyágtétele azt mondja, hogy ha hallgatsz a mögüled szóló hangra, Ő vezetni fog téged az Ő Igéjének tanulmányozásában, akár az Ószövetséghez (balra), akár az Újszövetséghez (jobbra) fordulsz. Nyisd meg a Bibliát, és Ő az Ő hangja által vezetni fog téged. De a Hetednap Adventisták számára a világ végén ez azt is jelenti, hogy Ő akkor is vezetni fog téged, amikor megnyitod a Bibliát (balra), és akkor is, amikor megnyitod a Prófétaság Lelkét (jobbra).

Az út, amelyen járnunk kell, még pontosabban körvonalazódik, amikor Jeremiás bizonyágtételét is hozzáadjuk.

Ezt mondja az Úr: Álljatok meg az utakon, és lássatok, és kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, akkor nyugalmat találtok lelketeknek. De ők ezt mondták: Nem járunk azon. Őrállókat is rendeltem fölétek, mondván: Figyeljete a kürt szavára. De ők ezt mondták: Nem figyelünk rá.

Ezért halljátok meg, ti nemzetek, és tudd meg, ó gyülekezet, mi van közöttük. Halljad, ó föld: ímé, veszedelmet hozok e népre, gondolataik gyümölcsét, mert nem hallgattak szavaimra, sem törvényemre, hanem megvetették azt. Jeremiás 6:16–19.

A szakaszban az imádók két csoportja szerepel. Az egyik csoport megvizsgál minden „utat”, és a „régí ösvényeket” választja, hogy azokon járjon. Képesek voltak kiválasztani a „jó utat” az összes többi lehetséges „út” közül, mert ők azok, akik hallgattak a mögüjük szóló hangra, és ez a hang tudtukra adta: „ez az út, ezen járjatok.” János azokat jelképezi, akik hallják a mögüjük szóló hangot, a „régí ösvények” hangját.

„Így szól az Úr: Álljatok az utakra, és nézzetek szét, kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok.” Jeremiás 6:16.

„Senki se igyekezzék lerombolni hitünk alapjait—azokat az alapokat, amelyeket munkánk kezdetén az Ige imádságos tanulmányozása és kijelentés által fektettek le. Ezekre az alapokra építkeztünk az elmúlt ötven esztendő során. Emberek azt hihetik, hogy új utat találtak, és hogy erősebb alapot vethetnek annál, mint amely már megvettetett. Ám ez nagy megtévesztés. Mert más alapot senki sem vethet azon kívül, amely már megvettetett.”

„A múltban sokan vállalkoztak új hit építésére, új elvek megalapítására. De meddig állt meg az ő építményük? Hamarosan összeomlott, mert nem a Kősziklára volt alapozva.

„Vajon az első tanítványoknak nem kellett szembetalálkozniuk az emberek mondásaival? Vajon nem kellett meghallgatniuk a hamis elméleteket, és aztán, miután mindent megtettek, szilárdan megállniuk, ezt mondva: »Más alapot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett.« 1Korinthus 3:11.”

„Ezért bizodalunk kezdetét mindvégig szilárdan meg kell tartanunk. Hatalmas erejű szavakat küldött Isten és Krisztus e néphez, hogy pontról pontra kivezessék őket a világból a jelenvaló igazság tiszta világosságába. Szent tűzzel érintett ajkakkal hirdették Isten szolgálói az üzenetet. Az isteni kijelentés pecsétjét tette a hirdetett igazság valóságára.” Testimonies, 8. kötet, 296–297.

Ám van egy másik csoport is Jeremiás vonalában, és az a „gyülekezet”, amint ő azonosítja őket, olyan házat épített, amely egy új hitet képvisel, és az a ház elesik, mert nem a kősziklára épült. Az a ház a Hetednap Adventista Egyház, vagy amint János ugyanazt az egyházat azonosítja — a Sátán zsinagógája.

A hallás megtagadása az ő „szavainak” és az ő „törvényének” elutasítását jelenti. Amiatt, hogy fellázadtak a visszatérés és a régi ösvényeken való járás ellen, továbbá azért is, mert megtagadták az örüllő kürtüzenetének meghallását, Isten veszedelmet hoz arra a népre, amelyet Jeremiás „gonosz gyülekezetnek” nevez. Az, hogy Isten miként bánik a laodiceai Hetednap Adventista egyházzal, a bibliai prófécia tárgya. Hóseás próféta is hozzájárul a „gonosz gyülekezet” jellemzőinek megrajzolásához, amikor arról beszél, miért vettettek el.

Népem elvész a tudomány hiánya miatt; mivel te elvetted a tudományt, én is elvetlek téged, hogy ne légy papom; mivel elfeledte Istened törvényéről, én is elfeledkezem gyermekeidről. Hóseás 4:6.

Elvettetnek az ismeret hiánya miatt, amely egy, a vég idején felnyitott üzenetet jelképez. Isten ebben a szakaszban véget vet szövetségi kapcsolatának népével, mert közvetlenül így nevezi őket: „Az én népem!” Mivel elutasították Krisztust, és elfeledték az Ő törvényét, nem lesznek papok Isten számára. Amikor Isten népe szövetségre lép Istennel, Ő papokká és királyokká teszi őket. Amikor Isten szövetségre lépett az ősi Izráellel, Mózes által így szólt:

Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor ti lesztek az én tulajdon népem minden nép között; mert enyém az egész föld; és papok királysága lesztek nekem, és szent nemzet. Ezek azok az ígék, amelyeket szólnod kell Izráel fiainak. 2Mózes 19:5, 6.

Amikor Isten szövetségre lépett a keresztény egyházzal, Péter által így szólt:

Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok; hogy hirdessétek Annak dicséretes dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem voltatok nép, most pedig Isten népe vagytok; akik nem nyertetek irgalmasságot, most pedig irgalmasságot nyertetek. 1 Péter 2:9, 10.

Péter e versekben az ősi Izráelnek mint Isten választott szövetséges népének a keresztény egyházba való átmenetéről szól, amikor ezt mondja: „egykor nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok.” Amikor a zsidók elváltak Istentől, az Úr szövetségre lépett a keresztény egyházzal. Mindkettő papi nemzetnek számított, amíg az Úrral való házassági kapcsolatban állt.

Pappként elvetettnek lenni azt jelzi, hogy valaha szövetséges nép voltál. A Hetednapi Adventisták az adventtörténelem kezdetén szövetségre léptek az Úrral. A pusztai gyülekezet a reformációból jött elő, de elvetette a millerita üzenetet, és így az első és második angyal üzenetének története során elváltak Istentől. A végső elkülönülés a második angyal megérkezése volt, és a kijelentés úgy szólt, hogy többé már nem Krisztus leánya, hanem Babilon leánya lett. Közvetlenül ezután, az Éjféli Kiáltás idején, Isten szövetségi házasságra hívta új menyasszonyát.

Az a két kőtábla, amely az ókori Izráel számára a szövetség jelképe volt, a Tízparancsolat két táblája volt; a lelki modern Izráel számára pedig a két tábla Habakuk két táblája, amint azt az 1843-as és 1850-es ábrák szemléltetik. A szövetség népe, amelyet az ihletés ismételtén Laodiceaként azonosított, elvetette a régi ösvényeket, megtagadta, hogy hallgasson a mögötte szóló hangra, és ezért megismétli az ókori Izráel záró történelmét, miközben az Úr kiköpi őket az Ő szájából. Miért történik ez azokkal, akiket Ő így nevez: „az én népem”?

A tíz szűzről szóló példázat, amely az adventizmus tapasztalatát szemlélteti, kétszer teljeseedik be: egyszer az adventizmus kezdetén, majd annak végén. White testvérnő azt tanítja, hogy a példázat a legteljesebb pontossággal beteljesedett és be is fog teljesezni, továbbá hogy a példázatot mindenkor jelenvaló igazsággént kell érteni, miként a harmadik angyalt is.

„Gyakran utalnak nekem a tíz szűz példázatára, akik közül öt bölcs volt, öt pedig balga. Ez a példázat betű szerint beteljesedett és be fog teljesezni, mert különleges alkalmazása van erre az időre, és a harmadik angyal üzenetéhez hasonlóan beteljesedett, és az idők végéig továbbra is jelenvaló igazság marad.” Review and Herald, 1890. augusztus 19.

A millerita adventizmus a példázatban ábrázolt várakozást az 1843-ra vonatkozó sikertelen előrejelzésük és az 1844. október 22-ére vonatkozó helyes előrejelzésük közötti időszakban teljesítette be. E történet prófétai részletei számosak és jelentősek, én azonban csupán azt kívánom azonosítani, hogy a tíz szűzről szóló példázat közvetlen kapcsolatban áll a harmadik angyallal, amint azt White testvérnő éppen kijelentette.

1798-tól 1844. október 22-éig az első angyal üzenete az ítélet megnyílását hirdette. Közvetlenül az ítélet megkezdése előtt beteljesedett a tíz szűzről szóló példázat Éjféli Kiáltása. Ezért, amikor a harmadik angyal az ítélet lezárulását hirdeti, az Éjféli Kiáltás bejelentése ismét meg fog ismétlődni.

Annak felismerése, hogy a protestáns egyházak elvetették Isten üzenetét, s ezáltal Babilon leányaivá lettek, a második angyal üzenetének érkezése volt, valamint a példázatban szereplő késedelem idejének kezdete, amely „betű szerint” teljesedett be. Az Úr 1843-ban nem tért vissza; késett, hogy próbára tegye és megáldja a szüzeket. A második angyal kijelentése, amely a protestáns egyházakat Babilon leányaiként azonosította, felhívás volt azok számára, akik még e bukott egyházakban voltak, hogy jöjjenek ki onnan, és álljanak a milleriták, valamint a próféciaakra vonatkozó megértésük mellé. Az exeteri sátoros összejövetelen Samuel Snow előterjesztette a szükséges bizonyítékot az Úr 1844. október 22-i eljövetelének megerősítésére, és az Éjféli Kiáltás üzenete árhullámként söpört végig az országon. Ezt követően a harmadik angyal 1844. október 22-ének Nagy Csalódásakor érkezett meg.

Ez egy korai történet rövid összefoglalása volt, amelyből számos részletet kihagytam, hogy elkülönítsek néhány olyan pontot, amelyek relevánsabbnak tűnnek arra nézve, amivel foglalkozunk.

E gondolatokat a következő cikkben folytatjuk.